

[Morten Lange.]

er jo bare det, at det kan han ikke, det er den samme situation som i NATO: det gode, vi vil, kan vi naturligvis forklare de andre, men til at få det spredt, så det ligefrem bliver fælles vilje, kræves mere end held.

Jeg mener faktisk, at den internationale situation måske har fået en særlig uheldig udvikling med frygtelige perspektiver i kraft af Mellemøstens situation. Det er helt klart, at her har vi en klassisk strid imellem nogle lande, og den har voldt os utrolige vanskeligheder. Men når den volder os særlige betænkeligheder i verden, er det ikke alene derfor, men også fordi den er blevet understøttet med et nyt moment, med en terrorvirksomhed, som spreder sig ud over landene, og hvor begge parter i virkeligheden er cirka lige skyldige i denne nye form for krigsførelse mod hele verden. Det er et meget farligt perspektiv, og man må håbe, at denne trussel mod hele det internationale samvirke vil blive bortvejret, og man må håbe, at vi vil have vores mulighed for at gøre en indsats, selv om vi er blevet tvunget til at tale med én stemme sammen med nogle andre. Vi har en plads i verdensudviklingen ikke som partner i en blokpolitik, men for vore egne motiver.

Men naturligvis, det hele hænger sammen i et perspektiv; vores plads i verdenspolitikken vil være noget svækket, hvis vores plads herhjemme er som administratorer for et fallitbo. Jeg har den opfattelse, at regeringen har vilje til at gå frem til en bedre økonomisk styring, og jeg har tilsagt socialistisk folkepartis samarbejde til effektive resultater.

Jeg vil gerne slutte dette indlæg med at fastholde, at det har vi. Vi er også parat til at tage lidt tærsk undervejs, for ikke alle disse foranstaltninger vil blive populære, målestokken på nogle af dem er måske, at de ikke er det. Men det må være en samlet løsning, som bekæmper inflationen; de, som virkelig kan nå resultater på dette område, vil nok vise sig i den sidste ende også at blive mødt med en forståelse, for de folk, som vil have udbyttet af en sådan kamp, nemlig de fattigste, de, der har det dårligst i dette land, de, der ikke er besiddende, har altid været dem, som man brandskattede ved en inflation.

Guldberg: Jeg vil dels rette nogle ord til den nye boligminister, dels har jeg nogle bemærkninger til statsministeren, så nu vil jeg begynde med boligministeren, som jo er her, og så regner jeg med, det andet ordner sig i mellemtiden.

Jeg vil gerne byde hr. Svend Jakobsen velkommen som ny boligminister. Vi kender jo hr. Svend Jakobsen som udvalgsformand i boligudvalget som en både dygtig og behagelig mand at forhandle med, også når man er meget uenig med ham. Det har vi været, og jeg er ikke i tvivl om, at der er gode muligheder for fortsat at være det, men jeg byder i hvert fald velkommen til en forhandling og håber også, at det måske alligevel skulle vise sig, at man under de videre forhandlinger kunne komme lidt længere frem. Der var ikke i disse bemærkninger et ondt ord til den forhenværende boligminister; i denne relation har jeg været mindst lige så uenig med ham, men vi har jo også kunnet drøfte tingene alligevel.

Jeg vil gerne sige til boligministeren, at ved siden af de store linjer, som jeg skal komme tilbage til om et øjeblik, er der også i enkeltheder et par ting, som vi fra venstre er meget utilfredse med i den forløbne samlings boligpolitik, og som vi gerne vil tage op. Det ene er saneringslovgivningen. Vi var ikke tilfredse i venstre med den vedtagne saneringslov, fordi vi ikke mener, den gik tilstrækkelig vidt og klart ind for, at folk, der boede i de kvarterer, der skulle saneres, havde en mulighed for at komme ind i orienteringen — ministeren kender argumentationen og synspunkterne — tilstrækkelig tidligt; vi synes ikke, det er tilfredsstillende, og vi har derfor i sinde at tage sagen op igen.

Den anden specielle bemærkning til boligministeren drejer sig om et udtryk i åbningstalen, hvor der tales om mulighed for, at lejere eller et flertal af lejere kan overtage de ejendomme, de bor i, som egentlige andelsboliger. Jeg har læst sætningen et par gange for at se, om der skulle være sket en revolutionær ændring i socialdemokratiets holdning til forholdene i de sociale boligelskaber. Jeg kan imidlertid ikke rigtig se, hvad man mener, men det ville glæde mig, hvis boligministeren her fra talerstolen ville fortælle, at nu er socialdemokratiet også